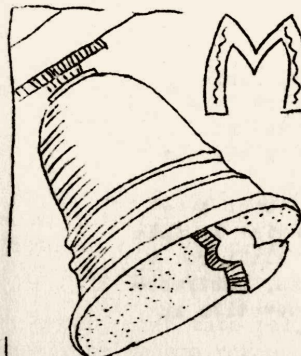

CENA 15C

MINNESOTSKI ZVON

Št. 12

Gilbert - Minnesota

za december 1952

Leto II.

Rev. Birko Godina

BREZMADEŽNA

Pozdravljena nebes gospa! Pozdravljena Devica, Brezmadežna! Tako jo danes pozdravlja in proslavlja nebo in zemlja.

Na današnji dan se zbira katoliška mladina in v slovesnih sprevedih, pod svojimi zastavami, koraka pred Marijin oltar, da svojo zvestobo obnovi, vsa se Brezmadežni posveti in svoja nedolžna srca Njeje izroči.

Tudi slovenska mladina je nekoč v trumah prihajala pred Marijino podobo, da počasti Brezmadežno Devico in da ji slovesno obljubi, da bo slovenski mladi rod ostal zvest Marijin otrok. Na žalost je danes naši mladini v domovini prepovedano javno manifestiranje ljubezni do Brezmadežne. Naše organizacije:

Marijine družbe, Slovenski fantje, Frosvetna družba, Marijini vrtci itd., so vsled komunističnega nasilja prepovedane in njihove zastave oskrnjene. Vendar pa zaupajmo, da med našo mladino še ni prenehala in usahnila tista otroška vdanost in ljubezen do Brezmadežne.

Toda mladina, ki je morala bežati v tujino, se danes temni bolj oklypa svoje nebeške Zaščitnice, Brezmadežne Device in hoče s svojo ljubeznijo in vdanostjo nadomestiti to, kar mladi rod v domovini toliko pogreša. Zato se bo begunska mladina, raztresena na po celem svetu, še na poseben način letos Njej posvetila in svoja mlada srca izročila.

Saj to je prav in nadvse potrebno. Mladina je raztresena, površna in lakomiselna! Vsaka stvar jo raztrese in potegne nase. Hitro pozabi na večnost, na Boga, na čednost! Kolika navarnost za nadnaravno življenje, milosti božje! Ročasi začne pešati versko življenje, mladina postaja vedno bolj posvata. Iz uma pušča večnost in razne svoje dolžnosti, vsega se naveliča, a počutnost in nagib k uživanju se vzbuja. Na potu je k smrti in moglo bi se zgoditi, da pade in izgubi življenje milosti.

V mladem srcu se najbolj vzbuja slaba nagnjenja, plamtijo hude strasti. Saj sam čutiš, kako si nagnjen k slabemu, na jezo, na sovražnost, na prevzetnost in ošabnost, na kreg in prepir, na požrešnost in roželjivost; kako plamt v tebi roželjenje oči, roželjenje mesa in napuh življenja. Koli o greši mladina zoper Boga, zoper bližnjega, zoper starše in poglavarje, zoper samo sebe, posebno zoper svoje telo! Ali naj mladina pogine v svojih grehih? Kje naj bi dobila moč, da bi se jih iznebila, se jih obvarovala, prej kakor da bo okusila njihovo bridkost? Kje drugod, kakor pri Brezmadežni Devici, ki je vzor božjih otrok.

Nikče v svojih bojih ne potrebuje bolj Marijinega varstva kot ravno mladina, ki je namenjena storiti prvi korak v nevarnosti sti polno, nepoznano življenje. Nevarnosti pretijo mladini neštete: od znotraj lastna vzbujajoča se roželjivost, od zunaj pa vabilo sveta s tisočeriimi sredstvi, da jo ujame v svoje mreže. Zato, če morda še nisi dovolj Marijin, postani čimprej. Kmalu boš spoznal, da je bila najbolj srečna tista ura v tvojem življenju, ko si se posvetil in izročil Mariji.

Danes pa posebno molimo za našo mladino v domovini. Malokdaj je bila vera v hujši nevarnosti - tudi malokdaj je bilo treba

toliko molitve da se ohrani, vzdrži in ostane slovenska mladina = mladina Brezmadežne.

Ljubi sv. Miklavč!

V soboto bo Tvoj god. Ti
som veš, kaj robim, zato Te
prosim, prinese mi nekaj in
dobrih reči. Vlak dan molim te
Tebi

Tvoj

Martin Krule

Ljubi sv. Miklavč!

Ne veš, kako Te imam
rad! Brez nas je Zetok.
Vsi smo se najhujšemu
semu največji vohodini
v. 3. 4.

Vsi bi radi imeli bonbone,
piškote, igrače in rokarice.
Dva fanta sva in 5 deklic.
Kdaj ne veš, kako in kaj.

Pozdrav

Tvoj Peter Percič

VESEL
BOŽIČ

Franci Kosem

Dragi sv. Miklavž!

Dragi sv. Miklavž! Bliža se čas tvojega prihoda. Ves vesel te pričakujem v upanju, da mi boš prinesel čevlje, copatke, kocke karte in rištengo. V šoli so mi rekli, da ne boš razumel te besede. Meni se pa zdi, da Ti že veš, kaj mislim. "Rištenga" - to se vse take reči, ki jih rabijo mizarji: kladivo, klešče, izvijač, sveder, privijalo, žebliki. - Vse to bi rad imel, da bi lahko sam kaj naredil doma.

Zdaj je pa še eden, ki ne zna nič pisati, ime mu je Lašo, piše se pa Maček. On bi rad imel obleko, čevlje, igrače, bonbone, piškote, pištolo in kolo.

Moj brat Marijan bi pa imel rad avtomobil. Ali se ti zdi čudno, kaj? Veš zdaj ima kolo, pa pozimi, ko je visok sneg, ga ne more rabiti. On ranaša časopise, in če se ti ne zdi njegova želja prevelika, te prosim, pripelji mu ga. Ne vem, zakaj Ti sam ne piše o tem.-

Zdaj pa končam in te lepo pozdravljam.

Jože Skorjanec

BOŽIC SE BLIŽA

Bližajo se božični prazniki. Otroci se jih posebno veselimo, jaz zdaj že veliko bolj razumem kako imenitni so ti prazniki. A ta nam je obljubil, da mu bomo smeli pomagati delati jaslice. Mamica je pa rekla, da bo kupila nov hlevček, lepe nove kipce in sicer: Marijo, Jožefa, Jezuščka, pastirčke, ovce, tri kralje. Nekaj starih ovčk in pastircev bomo tudi imeli. Vsi se že veselimo, kako bomo pomagali atku, posebno pa bratec Marijan in jaz. Navadno jih postavim v kot pod božično drevesce. Ata je obljubil, da bom šel z njim ponj, seveda, če le ne bo hud mraz. Na sv. večer, ko bodo že pečene potice, ko bo že vse dišalo po prazniku, bomo šli okoli po sobah, kropili in kadili in molili bomo, Potem bomo prišli k jaslicam in bomo molili vse tri rožne vence. Fri nas znano že vsi trije moliti, tudi Milica, ki še v vrtec ne hodi. n veste, kaj bo še? Na sv. večer bo nosil jezušček darila. Šed smrečico, pri jaslicah,

jih pusti. Tu pa pravijo, da pride takrat Miklavž. Jaz pa vem, da nosi sv. Miklavž na njegov god zjutraj dne 6. decembra. - Joj, koliko veselja nas čaka!

Miro Medved

Prašiča smo zredili

Otroci smo bili zelo veseli, ko smo dobili spomladi mladega prašička. Z njim smo imeli veliko zabave, tako prijazen se nam je zdel. Večkrat nam je ušel na vrt in nam potepal sadike. Stežka smo ga spravili nazaj v hlev. Hitro je rasel in otroci se niso več brigali zanj, le mama je skrbela, da bi bil čim bolj debel.

Prišla je zima, veselili smo se kolin. Navsezgodaj so že čakali sosedovi otroci, da bo prišel mesar in ga nam zakolje, saj bodo to prve koline, odkar smo zapustili dom. Mesar je kar hitro opravil svoje delo in v nekaj urah šo že delali klobase, mesene in riževe. Meso so razsekali na kose in ga posolili.

Šo stari navadi smo otroci nosili koline k sosedom. Za večerjo pa smo že jedli domače pečene klobase.

Doma sem slišal, da je na kmetih tak danek so klali prašiča, domači praznik in otroci so navadno ostali doma. Součenci so jih opravičili ob takih prilikah v šoli: "Ga ni, imajo praznik!"

Franci Arulc

SRNO bi radi.....

Jaz rad hodim k starim Amerikancem, zlasti še zdaj, ko so hodili na lov.

Srno so si nekje zaželeli in vsak dan sem šel gledat, če jo že imajo. Še v šoli mi je prišlo na misel, kako jo bodo ubili. Ko sem prišel iz šole, še časa nisem imel, da bi šel domov, že s-potoma sem stopil z busa, da bi čim prej zvedel če jo že imajo.

Dva fanta, odrasla sta hodila na lov. Njinov očka se norčujejo iz njih, da bi jo kar s kožo vred pojedli, če bi jo kateri izmed njih ustrelil, so rekli.

Hitro je minil čas lova, nič ni bilo. Hvala Bogu, da sta prišla

lovca srečno domov in se jima ni pripetila nesreča. Čak ti bosta morala drugega leta, če jima bo oritekla srna pred puško.

Mila Vidmar

KLAVIR PRIPOVEDUJE

Moj dom je bil na Aurori. To je mesto v Minnesoti. Ni veliko, a železne rude je tam nič koliko.- Tu je precej katoličanov, ki imajo lepo cerkev, posvečeno rožnovenski Materi božji.

Pod cerkvijo je velik prostor. Tu je dvorana, rihajo jo Aurorčani ob raznih priložnostih. Časih igrajo "bingo".

Tudi letos je priredil g. ž. tak večer in še purani so tvorili lepe dobitke. Nekaj tedn v prej je prišel Father v dvorano, kjer sem stanoval.

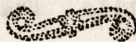
V kot sem se stiskal, vsa zaprašena sem bil, in kazal svoja suha rebra, ki so bila že nekoliko oglodana. Gospod me je nekoliko otipal, pa sem takoj zastokal, joj, kako me je zbolelo! "Ti si pa ubožec, kdo te je tako zmaličil?", je rekel župnik. Takih bolnikov pa res ne morem imeti tu, ko bodo vsi drugi veseli in dobre volje." Spet je skušal nekoliko uravnati bolna rebra, pa sem še huje zastokal.

"Tu ne moreš biti, kvaril boš dobro voljo mojih župjanov. Morda se najde u"mičjena duša, ki te bo vzela k sebi, da vsaj nekoliko ozdraviš."

Kovabil je nekaj mož, da so me prav previdno dvignili in v odnesli na tovorni avto. Večkrat sem spotoma močno stokal.

Pripeljalb so me na dom slovenske družine. Čez nekaj dni je rpišel zdravnik in me vsega preiskal. "Močno je trpel v svoji mladosti, bil je v precej čudni družbi, ki je popivala in se norčevala iz njega. Treba bo temeljitega zdravljenja. Morda se mi bo posrečilo," tako je ugibal zdravnik. In ker je snaga pólaga zdravju, me je vsega dobro očedil, nato pa začel z urejevanjem reber. Res še malo stokam, vendar ne več tako obupno kot spóčetka.

Vsak dan vidim okoli sebe veselo otroško družbo in počasi se bom privadil novim razmeram.

France Mihelič

"ŠPAROVEC"

Skoro vsak otrok dobi od časa do časa v dar kak denar, časih smo rekli "sold". Iridni otroci snranijo denar v hranilnik, ki smo mu rekli tudi "šparovec". Ko se nabere precej denarja, pa kupijo zanj kaj mami in očetu za god ali materinski dan.

Pa tudi sebi kupijo kaj pametnega po maminem ali očetovem nasvetu. Zapravljivi ali potepuški otroci pa znosijo vsak drobiž takoj **sproti** za sladolead in bonbone.. Pozneje pa zavistno gledajo druge, ki si kupijo koristne reči iz prihranjenega denarja.

Pred leti sem bil tudi jaz sinček-edinček - narejen ves na potep in nisem mogel trpeti denarja v žepu, zato sem ga čimprej zapravil. To pa moji mami ni bilo všeč in mi je zato kupila lep porcelanast "šparovec". Ko je bilo že precej denarja v njem, sem že tako ravnal, da se mi je hote ali nehote razbil. Na ta način sem prišel do denarja. Mama mi je kupila novega, jaz pa sem ga čez čas spet razbil. In tako je šlo precej časa. Nazadnje se je pa mami, ki me je pogruntala, kam pes taco moli, zdelo že preneumno in mi je prinesla jeklen šparovec s ključavnico. Ključ je spravila mama. Tako nisem mogel več priti do denarja. Ampak zvita glavca - kmalu sem pogruntal, kako se denar dobi iz zakljene-ga šparovca. Pa tega pa ne povem, da mi ne bo kdo očital, da vas učim lumparij.

Kadar sem dobil kak denar v dar, sem ga z velikim govoričenjem vpričo mame spustil v hranilnik. Če sem pa kak dinarček pofūlil iz njega, sem bil pa lepo tiho. Ker pa moja mama ni spadala med one mamice, ki svojim sinčkom vse dovolijo, naj je pošteno ali nepošteno, zato me je tudi pri tem poslu - praznenje šparovca-hitro našla.

Ko sem nekega opoldne pribežljal k kosilu - veste, lepo sploh nisem znal hoditi, ker se mi je zdelo za takega **pobalina** to moderno, se je začel takle pogovor med nama. Začela ga je mama:

"Zakaj pa kradeš denar iz šparovca?"

"Saj ga ne."

"Tiho bodi! Po pravici povej, koliko si že znosil ven?"

"Jaz nisem nič vzela."

"Fantek, jih boš dobil. Raje priznaj, drugače....."

"Pa če pravim, da nisem nič vzela."

"Kanalja! Ti bom hitro dokazala, ali si vzela ali ne!"

Mama je odšla v kuhinjo po kuhinjsko tehtnico. To je taka tehtnica,

ki ima uro in kazalec, na vrhu je pa krožnik.

Ko je prišla mama nazaj, je postavila pred me tehtnico. Jaz sem jo gledal debelo, kaj naj to pomeni. Ona pa med tem vzame hranilnik in ga dene na tehtnico. Potem pa reče: "Poglej, koliko kaže! To je danes. Tukaj-le v tej knjigi imam pa zapisano, kako težak je bil šparovec pred 14 dnevi. Vsak teden ti ga stehtam. In sedaj lahko vidiš, da je danes za 15 dkg lažji. Kam si dal denar?"

Greh je bil dokazan, dobro sem vedel, kakšno bo plačilo. Zato sem ostal kar tiho, da ne bi mame še bolj razdražil. Pa mama niti ni čakala mojega odgovora, temveč me je zgrabila in začela sva se znani ringaraja po sobi, vmes je pa papalo po meni, da sam nisem vedel kje me bolj boli. To je bil križ, da vselej, kadar je začela mama tak ringaraja, ni znala nehati. Za ta greh sem jih dobil toliko, da sem dva dni polomnjen hodil okrog hiše.

"To imaš pa za plačilo, ker si iz šparovca kradel, zraven si se mi pa v obraz lagal, da nisi kradel. Dva greha imaš na vesti: kradeš in lažeš! Pa jaz te bom obeh odvadila!"

Svoji pokojni mami v čast pa moram povedati, da ji je to popolnoma uspelo. Danes se mi kot možu najbolj gnusita laž in tatvina.

Ivanka Krulc

FATIMA

Na Virginiji so predvajali film "Fatima." Naš ata je že kmalu izvedel o njem in ko nam je povedal, smo vsi zakričali: "Jaz grem, ata, jaz grem!" Pa je sam odločil, da gredo samo štirje iz naše družine. Ostali so bili prav žalostni, a jih je potolažil, da ga bodo šli gledat, ko bo predvajan na Evelatnu. Nekateri so bili kar zadovoljni, drugi pa so se držali kisle.

Zvečer smo nastrpno čakali in spraševali, kdaj bo ura šest. Nazadnje pa je le prišel čas, da smo se odpeljali. Ker je bilo deževno vreme, je ata vozil bolj počasi. Krišli smo na Virginijo. Tam smo morali iskati tisto veliko dvorano in k sreči smo jo kmalu našli.

Takoj smo kupili vstopnice in dolgo smo čakali na začetek. Vsi nastrpni smo bili. Manjši otroci so se pogovarjali, večji pa kričali.

Sredi največjega vpitja se odpre oder in film se je začel premikati. Vse je utihnilo. Krasem barvast film je bil. Trajal je približno tri ure.

Videli smo, kako se je trem otrokom prvič prikazala Marija. Doma so pripovedovali, pa jim ni nihče verjel. Ti otroci so bili pastirčki: dve deklici, Lucija in Jacinta ter mali Francek.

Med največje kaznjence so jih zaprli. Eden izmed njih je dobro poznal te otroke in jih je imel rad. Jacinto je vprašal, zakaj joka, in obljubil ji je, da ji bo izpolnil vsako željo. Najprej je rekla, da hoče domov; tega ji pa ni mogel izpolniti. Rada bi molila rožni venec. Dala mu je lepo podobico, ki jo je obesil na steno. Vsi so poklekli in začeli moliti. Tu razbojniki so vsi klečali in molili. Še mnogo drugih lepih prizorov smo videli, nazadnje pa velik čudež, ko se je sonce bližalo zemlji in spreminjalo v vse barve. Po tem čudežu je oskravel še hromi mladenič. V Katimi je Marija, je Marija, pripočela molitev rožnega venca. Rekla je, da bo svet obvarovan hudih nesreč, če bo izpolnjeval njeno naročilo.

Kri nas zelo radi molimo rožni venec.

Ana Vidmar

Hiša v deblu

Nekoč so živel trije mladi medvedje. Skrbni stari kosmatinec in stara sta jih varovala, da bi se jim ne pripetilo kaj hudega. Vedno sta iskala kraj, kjer bi imeli njuni mladiči varno zavetje.

Ko so že nekoliko odrasli, pravi mati: "Na drevesu v gozdu boste našli hišo!"

In so šli ter iskati. Zagledali so debelo drevo, sredi je bilo votlo. Vanj so se preselili in se stisnili drug k drugemu.

Nekega dne so prišli v gozd drvarji, da bi podirali drevje. Zagledali so debelo drevo in rekli: "To bomo posekali." Začeli so z delom.

Šlo je počasi. Nekaj časa so žagali podsekovali in naenkrat zagleda eden izmed drvarjev mlade medvedke sredi debla. Tako prijazno so dvigali glavice in začudeno gledali može, ki niso bili nič dobre volje.

Drvarji so se začudili tuj hiši. Starejši izmed njih je imel v roki puško in je ustrelil medvedje. Joj, kako milo so zastokali, da jih je slišal stari medved, ki je medtem iskal hrane za mladiče. Ko je ugledal drvarje, jo je ucvril nazaj v gozd.

Nekega dne pa so ga našli ob posekanem drevesu in ni se gani-
nil. Tako mu je bilo hudo za mladiča, da je od žalosti po-
ginil.

Nada Medved

JASLICE

Lepa slovenska navada je, da postavljamo o božiču jaslice.
Joj! To je pripravljajna, vsakdo hoče imeti lepše, vse
tekmuje.

Prvi nas dela ata jaslice vsak večer, pozno v noč. Ko
pride z dela, takoj povečerjamo in ata hiti v delavnico, poma-
ga mu starejši brat.

Najprej so naredili lesen hlevček, izgleda kakor kamenje.
Nato je prišlo na vrsto mesto Betlehem. Vse je izrezano iz le-
sa. V hišicah so napeljane lučke. Med hišami rasto valme. V
Betlehemu je kakih 16 hiš, 3 palače so in dva stolpca.

Eribi so narejeni iz platenih krp. Ozadje pa je poslikano,
zvezda repatica se vidi in nekaj oblakov.

Tudi vodnjak je napravljen in most drži čez vodo. Hlevček
je prav lep, kar velik je. Vsak dan hodim gledat jaslice. Ko
bodo gotove, bo prišel še mah in jaslice bodo izgledale take,
kot so bile one, ki jih je postavil sv. Frančišek v gozdu.

Večkrat se spominam na lepo pesem, ki smo jo peli še, ko smo
bili prav majhni:

O, jaskice ljube, kako ste lepe!
pri vas tak' veseló nam bije srce.

Milena Dolenc

K jaslicam

Lepo, velike so jaslice naše,
mного ovac se po hribu že pase.

Jezus, Marija in Jožef so v klevu
in tudi pastirji so tam že na delu.

Angeli se na nebu prikažejo
in boječe pastirje potolažijo:

"Ne bojte se, v Betlehem hitite,
ponižno tam Jezusa molite!"

Pastirci odšli so na to povelje
in spoznili prav hitro so angelov želje.

Vsak je prinesel skromno darilo
v znak zahvale in v posvetilo.

Minka Krulc

»
Nič
»

Gotovo boste znajali z glavo, ko boste zagledali ta naslov. Pa vam bom danes opisala ta "nič".

Ko pridemo ob soboto in v slovensko šolo, nas včasih učiteljica vpraša, kaj bomo napisali za Minnesotski Zvon.

Prva, ki jo pogleda, odgovori: "Oh, nič, saj nič ne vem." Ko se pa malo pomenujemo, pa že kaj najdemo in prva že ima naslov, ki ga kar rada sprejme.

Druga je na vrsti: "Kaj pa ti misliš, da bi napisala?" "Oh, nič, saj ne znam nič sestavljati. In kmalu najdemo kaj za drugo. Pa še sama se spomni, ko pa je zdaj čas okoli božiča in kar dovolj snovi za spis.

Tretja je na vrsti. "Ti pa včasih dobro sestaviš, kaj boš napisala." "Oh nič, ne znam nič. Nekaj vem, pa ne bom povedala, ker bom morala potem napisati. Tako"lepo" se upira druga za drugo, pa tretja ne more zanolčati, kaj je videla in tako ima tudi ona svoj naslov.

Nazadnje sem prišla na vrsto sama. "Jaz pa zares nič ne vem, nisem nič takega doživela. So mi že druge prevzele, kar bi lahko napisala. Nič, prav nič ne vem." "No pa nič, bo pa tvoj naslov"nič" in boš o tem kaj napisala. Vidite, tako je nastal moj spis.

MISIJONSKI KOTIČEK

Danes vam moram sporočiti, da je poslal prav prijazno pismo misijonar, gospod Stanko Poderžaj. Takole pravi: Vašemu go-rečemu misijonskemu kroščku, posebno pa še fantoma od fare Albimu in Marijanu-za misijonsko prireditvev in za njene sadove sem iz dna srca hvaležen. Bilidar pa je tako prav prišel. Vem, da vsak cent pri mladini oštehta en dolar pri odraslih, zato sem tem bolj prijetno iznenaden in hvaležen.

Vse najboljše za prav vesele in svete božične praznike in karmoč srečno Novo leto Vam, Vašim dobrim tantom in dekletom in vsej slovenski šoli.

Kaj ne, lepo pismo. Upam, da se boste še kaj spomnili naših dobrih slovenskih misijonarjev, zlasti zdaj o praznikih. Vsak dar, znamke, razglednice - vse bo prišlo prav. Pošljite ali sami na naslov:

Rev. S. Poderžaj S.J. Catholic Church - Khari
P.O. Khari Kharapara
Via Metharapar
24 Fargahas, Bengalia, India

ali pa na naslov: Slov. šola na Gilbertu, Box 113 - Minnesota.

Franco Levstik

Je bil rojen 1. 1831 v Retjah pri Velikih Laščah na Dolenjeskem. Obiskoval je gimnazijo v Ljubljani, a ni delal mature, postal je domači učitelj.

Že v dijaških letih je kazal veliko veselje in razumevanje za jezike. Bil je urednik v licejski knjižnici v Ljubljani. Umrl je v Ljubljani 1. 1887.

To je prav kratek življenjepiš velikega moža, ki je bil vodilna osebnost v slovenski književnosti. Retje, njegov rojstni kraj - leži nekoliko od Lašč oddaljen. Tu je prebil Levstik mnogo ur med očanci ter poslušal njihove zgodbe. roslušal je lepo to slovenskega jezika. Pisal je pesmi, drame, povesti in razprave. V "Nap. kah slovenskega pisanja" je poudatil, kako se mora pisati lepa in pravilna slovenščina.

Ko je bil urednik v licejski knjižnici, kjér so si tudi di-jaki lahko izposojali knjige, je posebno pazil na to, če so dijaki

knjigo, ki so si jo izposodili. Večkrat je vprašal koga izmed njih po vsebini knjige in gorje, če je dotičnik ni znal povedati. Tako je ga je odslovljal, ko mu je povedal nekaj prav gorkih in to v precej dolgi pridigi.

Levstik je pisal povesti.

Povest pripoveduje vrsto dogodkov, v katerih nastopa več oseb, a pisatelja zanima posebej le ena ali dve. Pripovedovanje je lahko, jasno in se navadno srečno konča za glavnega junaka. Pisatelja zanima bolj zunanje življenje ljudi,

Posebna vrsta povesti je ljudska povest. Ta vzgaja in kratkočasni bralca.

Vzorna Levstikova povest je "Martin Krpan," to je druga slovenska povest. Z njo je pokazal, kako je pisati povest v pravem in rodnem jeziku. V njej je mojstrsko zadeto občutje preprostega človeka, posebno je lep jezik.

Martina Krpana rado bere vse od kraja, vsem je vedno zanimiv. Levstik je spisal "Fotovanje iz Litije do Cateža." Tu je opisanih toliko zanimivosti, da se mladi pisatelji lahko uče, kako je treba iskati zanimivih snovi med narodom.

Tudi v pesnih prinaša France Levstik mnogo nauk, kakor v pesmi "Vrnitev pomladi", kjer uči mladino, naj se trudí zgodaj v mladosti, da bodo nauki, ki si jih je cepila v dušo, oprodili na jesen življenja - obilen sad. - Marsikdo se spominja lepe pesmi "Ubežni Kralj". Tako živo opisuje kraljeve sanje, ko se vrača na dvor in njegovo smrt.

Danes prinaša Minnesotski zvon lepo Levstikovo pesem:

Vrnitev pomladi

Spet se je blaga vrnila pomlad,
megla zbežala in skopnel je sneg;
kmetič pripravlja se iti orat;
kos nam priletel prepevat je v breg.

Diha vijola, navenja se brst,
leska odcvita, a dren rumeni,
jagelce zlate rodila je prst;
vrbova piščal že spet se oglasi.

Lestev je k deblu prislonil vrtnar,
vojlice reže in trebi in žgè;
snaži drevesa, odvräča jim kvar;
cepi divjake, zašaja pečke.

Trudi se zgodaj, o dete ljušo!
Jablane sadi in druge cepe,
da razgoste se v košato drevo,
tebi na starost ovočja dade.

Vidiš li zgodaj pred sabo polja?
Žita vsejali na to smo ravan,
pa mi pošiniš do jara vnaga
*kila v dobroto in toplo je bran.

Oselena va se takaj in tam,
sonce mu greje peresca in kal;
zlata pšenica obeta se nam,
ječmen veselo poganja od tal.

Tjakaj ozri se na vrsto holmov!
Jagod rdečih poda ti jih vrt;
a na podkrilju se vinskih gordov
polno obesi jeseni od trt.

Zabiti Boga ne smeš!
Klanjaj se s jutraj, zvečer se lepo!
Sreča te čaka v molitvi - saj veš;
sam ti ponuja presveto nebo.

Vesela bošične pravniške želita udeležnostvo in
uprava.

